

Trampský občasník pro západní
Kanadu a USA.
Adresa: Aleš Klestil
2645 James Island Rd.
Saanichton, BC
Canada, V8M 1V4
Tel.: (250) 544-0909
Email: stopa@shaw.ca
Číslo 62, říjen 2004

Ještě jednou . .

Je to přesně rok, co jsme byli v naprostém finiši příprav akce Yukon River 2003. Pomalu jsme začínali balit věci a doma se u nás střídaly návštěvy kamaradů, kteří postupně odjížděli na Sever. Na balkóně seděl a vykuřoval Kulda, který se kromě zábavy s kamarády taky snažil bavit a uklidňovat Evinčiny rodiče, kteří začínali být lehce nervózní z blížící se zodpovědností za našeho tehdy 1 ½ letého Samíka. Počet účastníků byl už dávno uzavřen a jediný, kdo neustále rušil a obnovoval svou přihlášku byl Lampa. Pomalu mi lezl na nervy tou svou nerozhodností, kterou jsem mu tak nějak toleroval jen proto, že jsem byl přesvědčen, že mu to jeho tramské srdce nedovolí aby na Yukon nejel.

A tak tu teď znovu sedím a vzpomínám. A je to tu znova !!! Ta hrozná tragická nehoda, která nás připravila o naše kamarády Kuldu a Lampu. Od té doby, co se to stalo, už plynul nějaký čas, ale pořád na to musím myslet a nemůžu se zbavit těch vzpomínek a myšlenek...

Jak je to možný? Tak velcí chlapi a tak lehce zemřeli. Na mysli mám neustále proč, jak, jak to...

S Evinkou stále dokola probíráme ty stejné věci, ale proč se to stalo, jak a jak to - to asi opravdu ví jenom Bůh.

Když jsme se dívali nedávno na DVD Yukon River 2003 s naším malým - Kankou Samíkem, kterej se na to dívá často 3x až 4x denně, tak si uvědomuju, že Lampa tam hraje téměř nepřetržitě. Člověk si na to tak nějak zvykne, že tam pořád je. To pozadí, ten dělník kytary, jak zpíval Wabi. Kluci z Paběrek mi říkali, že nikdo nehrál Ryvolovky tak jako on a Wabi brečel, když je v Lampově podání poslouchal..

Lampa mi občas připomínal, že si mě pamatuje z roku 66 nebo 67 z SBO, kde jsem hrál v soutěžích, což jsem si já nikdy nebyl tak nějak schopen vybavit a dodnes mě mrzí, že jsme se mýjeli a já tak ztratil možnost poznat ho už tenkrát..

S Lampou jsem se sblížil až tady a úplně nejvíce jsem ho vlastně poznal loni na Yukonu. Snad každej z nás, co jsme tam byli, si mohl odnést střípek Lampovy pomoci a pohody z poslouchání jeho hraní. Dokonce v 5 hodin ráno ho nachytali kluci jak po nás všech v kempu uklízel.

Nedávno jsem zase slyšel, že Lampa byl jen pódiovej tramp. A tak si nemůžu odpustit poznámku, že ne pro mne! On měl rád kytaru, ale byl opravdovým trampem celým srdcem a duší a dneska vím určitě, že to trampství miloval tak jako já.

No a Kulda - když se narodil náš malej Samík tak mu hned koupil první boty do lesa. "To má na Yukon" říkal a usmíval se pod vousy. Máme je do dneška, akorát jsme je museli schovat, protože nám stále připomínaly tu hroznou skutečnost, která tak bolí.

Zvoní telefon a náš malej hned: "Maminko, Kulda!" Poprvé se viděli, když byly Samíkovi 3 dny a hned od té doby měli mezi sebou zvláštní vztah.

Velice často, když jsme přišli domů, zdravil nás za něj záznamník: "Čauky, taď Kulda, chtěl jsem si pokecat. Tak já zase zavolám".

A taky jo. Často si s Evinkou povídali na telefonu celé hodiny o životě. I když byl sám vůči sobě celkem nenáročný, byl znám svou štedrostí a řekl bych, že mu dělalo dobře, když mohl někomu pomoci a vyhovět. Pomáhal nezištně a ochotně, někdy i na úkor vlastního pohodlí. Měl k nám přijet posledního července - chtěl se vrátet zpátky s Lampou, ale jejich cesta vedla jinam.

Byl to jejich čas? Asi ano. Bůh je zavolal k sobě a dneska jsou nejspíš někde tam nahoře u velkého posvátného ohně s kamarádkama, co jim tam drželi místo - jak napsal Baron.

Jestli ještě někdy budu pořádat něco podobného, jako byl Yukon 2003, už to nikdy nebude takové, protože jsme ztratili dva důležité články řetězce, který nás tam na Yukonu spojoval.

Lampo a Kuldo, jsem moc rád, že jste byli, že jsem vás oba znal a že jsem Vas mohl mít za kamarády/trampy. Budete nám tady moc chybět!

Díky taky za Evinku a Samuela

Sbohem a ahoj kluci

Šolim

Marcela píše z Prahy . . .

Sedím na chalupě a je mi divně. Nechce se mi nic, ani hrát na kytaru. A to je co říct, trvá to už přes měsíc. Můj kamarád by řekl „To bych blbl“.

Vzpomínky se vrací do roku '81, na Portu. Na Salaš, po obědě, kde se sešli kamarádi Rychtáři, Stopáci a Příbojáci. Evka Postraška měla narozky. Tihle kluci si pořád něco šuškali a pak vyrazili přát písní. Znalá jsem kluky už několik let, ale tohle „Monstrum“ mě zaskočilo. Vokály, jaké toto sdružení dokázalo, nepřekonala ani Rachel od Spirituál Kvintetu, Brontosaurů a Stopy, které zpívali na svojšickém Slunovratu. Dostala jsem se mezi ohromnou vazbu (Lampe) a (Fonyho). Samozřejmě, že jsem vzala kytaru a jala jsem

se také hrát. Už při druhé písni jsem pochopila, že na ně nemám, tak jsem kytaru zhnuseně odhodila. Radši jsem jen zpívala. I to bylo boží. Mezi nima, chytat hlasy a zcela se tomu poddat.

Nemusím říkat, že během půl hodinky nebylo v Salaši k hnutí.

Povedla se tam taková ta absolutní symbióza duší, kdy všichni zpívají a hrají bez přestávek desítky písni třeba v G. A ti hoši vedle mne jeli, jako by se nic nedělo, pořád a dál. Skončilo to tím, že se muselo jít večer na koncert Porty. Ten rok dostali Příbojáci Zlatou Portu. V noci ještě hráli v Portýru, dopoledne jsme šli na pivo a pak jsme si zlámali palce s tím, že se uvidíme na potlachu Příboje na podzim. Myslím, že mě to velmi ovlivnilo.

Ve mně pomalu zrál rozhodnutí, že mě ti Brňáci už nedostanou, že se naučím ty písne pořádně hrát, abych jim stačila. Jak řekla, tak se stalo. Celé léto jsem dřela, zvláště písne co hráli oni a další a další. Nedokázala jsem sice hrát dva dny za sebou bez přestání, jako Lampe, ale nějakou hodinku jsem vydržela. A tak do nich. Najednou zvoní telefon, že Lampe s Fonym emigrovali. Bylo mi, jako by mi umřeli.

Celý leta jsem hledala někoho, kdo by měl takové charisma a uměl jako Lampe. Bohužel jsem našla jen náhražky, třeba dobré, ale ne jako Lampe.

A tak šla leta a najednou už zase tady byli. Několikrát jsme se viděli a Pane Bože, ten člověk byl stále Lampe a stále hrál a hrál a ještě k tomu mu zbylo to jeho úžasné charisma.

Co čert nechtěl, ve středu u mě spal Kulda s Maruškou, aby mohli ráno pro Lampu dojet na letiště. Jela jsem s nima. Pak jsem Lampe naváděla na brněnskou dálnici, Kulda jel domu. Domluvili jsme se, že se setkáme na potlachu u Hučáků na Moravě. Ještě teď ho mám v mobilu „tvůj kamarád Lampe“. Tak jsem se těšila. Moc, moc. Konečně, sice po 23 letech, ale užiju si. U ohně, vedle něj, s Žankem, Pluháčkem a dalšíma. Tentokrát tu kytaru nepustím z ruky. A tak do nich.

Najednou zvoní telefon, že Lampe s Kuldou už nejsou. Kus ze mně se ztratilo.

Je to drsný. Jako by mi Lampe po druhé zmizel. Ale teď už natrvalo. Už mu neukážu!

Zbývá mi lakonicky říct „To bych blil“. M.

† 卍卍 † 卍卍 †

Znali jsme se také mnoho let. Vždycky byl s Rychtářema, jako dvojce s Biginem. Taková ta šedá eminence vzadu, řidič. Vždycky s pomocnou rukou a upřímným srdcem. A bohužel, musím říct, že toho lidi i „kamarádi“ využívali. Velmi miloval Kanadu. Jeho „Ó ja,“ nebo tiché „baj, baj“ budu stále slyšet. Měl strašně rád lidi. Všechno odpouštěl, neznám nikoho, koho by nenáviděl. Uměl výborně vyprávět vtipy. Jezdili jsme spolu na večírky, potlachy i pohřby, na otočku, „na skůček“. Znal všechny písničky a rád si je broukal a hrál si je v autě.

U mě na chaloupce, jsem o něm skoro nevěděla, jen tak tam byl. Seděl a usmíval se. Prostě jsme o sobě věděli. Když nepřišel, tak to nebylo ono. Měla jsem ho moc ráda.

Vždycky chtěl zahrát „To mi povídej“... Vlastně se na něj hodí všechny čtyři začátky sloky písne. V poslední době neměl štěstí, měl několik nevyřešených věcí, byl velmi smutný.

Koncem června jsem jela s kamarádkama na Sycherák. Dámská jízda. Po cestě jsem mu zavolala, kde že je, že jsem skoro u něj a tak jsme se setkali někde u Boru. Druhý den za náma přijel na Sycherák. Nejdřív, že pojedje hned domu, potom vzal loď a dojel si pro věci do auta a postupně roztával. To, že ho vzaly holky mezi sebe, taky něco znamená. Na babské zapadl dobře. Začal vyprávět vtipy, otevřel si lahvinku a byl to ten můj starý, dobrý Kulinka, jak jsem ho znala. Musím říct, že se o nás trochu musel starat, neboť

se dámská jízda vydařila. Zůstal s náma. Máme s ním báječné fotky.

Druhý den nás vyvážel na dálnici. Jak jsme za ním jely, tak jsme viděly po cestě, že ho v každé vesnici zdraví hafo lidí. Stále ruce nahoře. Ani mě to nepřekvapilo.

Ve středu u mě spal Kulda s dcerou Maruškou, byli jsme všichni na slezině Štoků, moc se bavili.

Nevím, kde najdu nového Kuldu. Tak snad tam nahoře si řekneme to jeho „Baj, baj“, které mi tady moc chybí.

Marcela, Praha

Posledná prvá cena.

Keď sme sa lúčili na Víťaní jara na Ostrove s kamarátom Lampom, Lampa sa ma spýtal, či nemám ešte jednu pozvánku na náš potlach. Ja som mu povedal, že už tu nemám, ale určite mu ju pošlem a budem hrozne rád, keď príde. Prišiel mi podať ruku a priniesol mi e-mail adresu. Vtedy ešte nebol rozhodnutý. No potom, keď mi oznámil, že iste príde, veľmi som sa potešil. No netušil som, že to tešenie sa zmení na smútok. Kamarát Lampa prišiel na náš potlach, dá sa povedať, rovno z lietadla. Dohodli sme sa, že on zahrá a zaspieva pieseň „Do Osady Prišla Dívka, za tých, ktorí už nemôžu zasahnúť do kruhu kamarátov. Vtedy sme nikdo netušili, že o týždeň bude patriť tá pieseň už aj jemu samému. Kamarát Lampa vyhral prvú cenu v sólo speve u nás, a už nikdy viac. Keď od nás odchádzali, urobili sme na rýchlo dohodu o ďalšom vandri doma na vode, ktorý sa už nikdy neuskutoční. Vtedy som videl, že ak sa jedná o vander, kamarát Lampa bol vždy ochotný cestovať kdekolvek a nájde si naň aj čas. Vlastne dá prednosť vandru pred všetkým. Čo znamená, že to bol tramp s trampským srdcom. Keď sme sa lúčili a podávali si ruky na rozlúčku niečo zvláštne som cítil. Zašiel som za ním ešte raz, stál tam spolu s Mandolínom, a ja som mu znova podával ruky. Lampa mi povedal, „co blbneš vždyť sme se už loučili“. Ja som odpovedal, ani neviem, ako to zo mňa vyšlo „víš, člověk nikdy neví“ Ani neviem, prečo som to vlastne vtedy povedal. Keď som sa tú strašnú správu dozvedel, predtým v tú noc som nemohol zaspať. Nad ránom som mal hrozný sen a v tom som sa zobudil. Potom som zaspal a ráno ma Skličko vzbudil, že čo som neprišiel. Tak som mu vysvetlil, že prečo, a že mám obavy, že sa niečo hrozné stane. A potom Skličko dostal prvú správu od Piťa, že co sa stalo. Skličko Pitovi hneď povedal, čo som mu ja ráno hovoril o tom sne. Dlhो som sa s tým vyrovnával. Prečo sa to muselo stať? Kamarát Lampa mi bude chýbať, hoci som nebol až tak blízko s ním. Naš spoločný vander na vode, už ak tak len v budúcom živote. Úprimnú sústrasť celej jeho rodine, ako aj všetkým Lampyho kamarátom!!!!

Lupino

Z Pad'ourových zapomínek :

L a d i ě p i j a n

Rok 1958 byl rokem nástupu většiny kmenových členů osady na vojnu. No problem, na vandry i do osady se jezdilo v zeleném, resp. v modrém a tramponovalo se vesele dál. Dokonce to vytvářelo velice úsměvné situace. Když třeba na potlach jiné osady dorazili 3 vojáci, tamější kamarádi z nich po chvíli poznali kluky z Alabany a osadní ratolesti oslovovaly jednoho z vojáků „šerife“, neb měl na

prsou hvězdu. Mělo to jen malou vadu: Kolem ní se mezi zlatými ratolestmi vinul nápis „Vzorný dělostřelec“.

Další příhoda se stala přímo v tehdejší osadní hospodě u „malého Topola“, kde se v předem sjednaném termínu vojenské dovolené sešlo několik osadních vojáků.

Sedíme u Topola a najednou někdo vlítne do hospody a řve: „Kucí, venku několik Skageňáků mlátí našeho šerifa“ ! V ten okamžik vylétlo od stolů asi 6 vojáků, opasky s připravenými přaskami v ruce a hurá do tmy ! Návrat asi po 5 minutách imitoval nefalšované tažení z bitvy: První vešel „přepadený“ šerif slovy: „Venku se mydlej náký volové a já málem dostal taky přes držku, je tam tma, jak v ranci. Pak vstrčil do dveří hlavu Zbyňďa s pěkným jójem na levém oku řka: „Tý vole, dostal jsem pěstí, ale já mu dal takovou ránu přaskou opasku přes prdel, že si aspoň tejden nesedne“ ! Vstoupil Zděnda s utrženou kapsou u vojenské blůzy: „Idiot mi urval erární kapsu, mrsknul jsem s ním do louže, a jak padal, tak mě za ni chytil“.

Hned za ním vešel malej Pavel: „Ta svině mě něčím sekla přes prdel že tam mám teď pěkný jelito, ale já mu majznu takovou pod voko“ Nějak to nedopověděl. Zbyňďův pohled zpod monoklu na levém oku, nevěstící zrovna velké objímání, ho poněkud znejistěl.....

Vešel Jarda. Snad chtěl něco říct, ale jakoby ztuhl, zůstal stát uprostřed lokálu. Uniformu měl od bláta a tupě zíral na Zděndovu utrženou kapsu. Časem se vploužil zbytek armády s podobnými bojovými následky a já dodnes nevím, kdo že to byli ti Skageňáci a koho to vlastně přepadli.

Bitva se řádně oslavovala, mohutně se zpívalo, vévodila samozřejmě píseň „Armády krok“ jejíž pochodový rytmus se nějaký dobrák snažil podtrhnout bušením „kil“ do jakéhosi kusu starožitného nábytku, tvarem připomínajícího piáno, zvukově spíše třesení přiborníkem.

Hostinský, pan Topol se nechal v jakémsi nekrologu slyšet, že druhý den zkusí, jestli to bude plavat, když to pustí do šlajnsy. Když to slyšeli Zděnda s malým Zdeňkem, zařvali: „Ne, to se naladí“ a Topol se rozzářil a přinesl odkudsi dokonce i ladící klíč na piáno. Během chvíle bylo jakž – takž naladěno (ona tam asi čtvrtina strun chyběla, tak to nedalo moc práce) a při mírně přicpaných uších a s pomocí alkoholu se to dalo i poslouchat. Hostinský zářil, klukům sebral účtenky a pozval je i na druhý den – na nedělní oběd, čímž vojáci samozřejmě nepohrdli.

Zpívalo a hrálo se do pozdních, spíše časných hodin, struny se ještě občas dotahly a spokojený pan Topol nosil naplněné sklo.

„Dobrý den“, hlaholili zelení osadníci ve dveřích druhý den a mířili ke stolu, naladovat do sebe slíbenou nedělní baštu. Odpověď na pozdrav byla chladnější, než Sázava, šplouchající přes jez pod okny. „Šéfe, vy dnes vypadáte rozladěně, jako to piáno včera“, zašpásoval si Jarda. „Né, jako to piáno dneska“ odvětil stroze hostinský. „Zkuste si ho“ !

A tak jsme dospěli k názoru, že za ladění pianina, postrádajícího pancéřovou desku, navíc v domě, jehož základy omývá řeka - byt zvaná Zlatá - lze výslužku obdržet pouze jednou !

Tak ahoj, Pad'our Zdeněk

"Tramprská kytara" 2004

u Saperu a Lenky na 100 Mile House, BC.

Dobré nápady se nerodí každý den. Nápad uspořádat "Tramprskou kytaru" se zrodil v hlavě Ády Vostrýho a osobně jsem od počátku byl přesvědčen, že jde o dobrý nápad, který může přinést do všedních dnů našeho života něco nového a pěkného. Od nápadu je ovšem k jeho realizaci ještě daleko a cesta obvykle není lehká. Ne jinak tomu bylo i tentokrát. O Ádově nápadu jsme slyšeli poprvé

na tramprsko-vodácké výpravě "Yukon River 2003". Později se objevil článek s informacemi ve "Stopě" a krátce na to začala kritika ohledně názvu a samozřejmě i ohledně vstupného, což je naprosto pochopitelné a nevyhnutelné.

Po několika víkendech společné práce, malých skupin kamarádů, bylo místo konání připraveno. Shodli jsme se na tom, že bude nejrozumnější upustit od soutěží a nechat celou akci proběhnout formou festivalu.

V pátek 3. září jsme v nočních hodinách dorazili k Saperovi na ranč. Za svitu lampy jsme postavili stany a ještě jsme stačili za vydatné pomoci ostatních kamarádů prozpívat téměř celou noc. V sobotu v dopoledních hodinách kluci nainstalovali zvukovou aparaturu a účinkující pěvci a pěvnice si vyzkoušeli malé jevištko a udělali zvukovou zkoušku. Kolem páté hodiny Áda všechny přivítal a zahájil nultý ročník "Tramprské kytary" vzpomínkou na nedávno tragicky zahynulé kamarády; kamaráda Lampy a kamaráda Kuldy. Z reproduktoru zazněla píseň "Tichou alejí", kterou Áda složil a nahrál společně s Lenkou a svým synem Davidem na památku zahynulých kamarádů. K mimořádně zdařilému dílu není co dodat! Jen se mě začíná zdát, že Áda těch dobrých nápadů má na rozdávání. Potom už pozval Áda na podium Myšáka, který si postěžoval, že vždycky musí začínat a zahájil blok jednotlivců a dvojek. Mimo to začalo fungovat něco, co nikdo asi v takové míře nečekal. Zavládla naprostá pohoda a atmosféra, která se těžko dá popsat. Na podiu se pomalu střídali zpěváci a v té krásné atmosféře jsme najednou doplynuli ke konci prvního večera, který uzavřel Lampův syn Luba se svým kamarádem a Ádou, který jim hrál basu. Potom Áda oficiálně ukončil večer a všichni jsme se přestěhovali k nedalekému ohni, kde jsme pokračovali ve hraní a zpívání. Neděle byla v podstatě kopie předešlého večera. Jednou z podmínek však bylo, že se nesmí opakovat žádná píseň ze soboty a také to tak bylo. Bylo by asi nesmyslné provést hodnocení a žebříček nejlepších, protože o to ani nešlo. Sešli jsme se v Cariboo u Saperu a Lenky, abychom se poklonili hluku, kterému se říká muzika a každý podle svých schopností přispěl k oslavě toho, co máme rádi. Zazněly tramprské písně, bluegrass, jihočeské lidovky, swing, folk, prostě všechno možné a hlavně pěkné. Máme za sebou víkend, který naprosto předčil naše očekávání ve všech směrech.

Shodli jsme se na tom, že příští rok se tam zase všichni uvidíme a to Vám povídám! Kdo má rád muziku a kamarádké prostředí, nenechte si "Tramprskou kytaru" ujít. Jedná se o naprosto unikátní akci s neopakovatelnou atmosférou.

Díky všem, kdo jste přijeli a svými výkony přispěli k hodnotným večerům, díky Saperovi a Lence za poskytnutí pozemku, díky Radimovi Zenklovi za unikátní výkony na mandolíně a píšťaly a ochotu hrát s každým cokoliv, díky nebesům za to, že nám byly předvedeny čtyři roční období během jediného dne, díky Vám, co

jste nepřijeli...měli jsme tři darované sudy piva jen pro sebe, díky Žrutovi za videozáznam, Mile za fotozáznam, díky "Lampovým Lubovi" za kvalitní ozvučení a díky všem, co se jakýmkoli způsobem podíleli na přípravě a hlavně Ádovi za unikátní keramické výtvy, kterými obdaril jak účinkující tak i ostatní, kdo se zúčastnil a díky za celou organizaci a hlavně skvělý nápad, bez kterého by se nic takového neuskutečnilo.

Ahoj na viděnou za rok!

Fony, Vancouver

Velký Vandr do Crestonu.

Kam na Velký Vandr? Už jsme letos byli na severu Ostrova na divokých plážích a jelikož jsme už v částečné penzi, tak se nám otvírají možnosti procestovat celé léto. Tonda Myslivec nás už dlouho láká do Crestonu, kam se přestěhoval do divočiny, ačkoli snad 35 let žil na nejrušnějším místě v Kanadě - Downtown Vancouver. Hned vedle něj koupil pozemek Dlouhý Jirka a tak rozhodnutí, ty vystěhovalce potrestat naší návštěvou, nebylo pracné. Je jich tam na jihu víc, než ti výše jmenovaní. Začali jsme u Ríši a Meruňky v Coalmontu. Nastěhovali jsme se k řece necelého půl kilometru od jejich ranče. Každý den byl oheň a sešli se tam i Ríšovo kamarádi z Princetonu. Speciálně Lenky koláče přišly u táboráku k chuti. Pokračovali jsme k Pulcovi a Věrce, stále ještě pracují na dodělání srubu v lese nedaleko Grand Forks. Další prozpívání noc a vítá nás Creston (jinak také přezdívaný na Komárof). Byl tam nejen Tonda, ale i Dlouhý Jirka se synem Martinem. Hned vedle bydlí Lesly s Jiřinou, mají pěkné koupání na zahradě, spoustu ovoce, medu a jiných dobrot. Bylo nám tam moc dobře. Kempovali jsme na cestě v lese, která všechny tři pozemky spojuje. Protože jsme Jirku nezdržovali od práce přes den, byl večer dobře naladěný a písničky se z něj jen sypaly. Poslední zastávkou byl Yakh, kde žije Borek s Mirkou. Tam jsme zakempenovali pár kilometrů v lese u krásné řeky. Kolem rostly houby a k našemu štěstí nechybělo nic.

Život na farmě v srdci přírody každého z nich naučil dělat si vše doma od zavařených okurek, zeleniny, chleba, rohlíků, piva, vína i ostřejšího pití. To vše jsme ochutnali a v koutku srdce jim záviděli tu odvalu a vitalitu, která je zavedla „zpět to lůna přírody“. Dá se říct, že jsou teď „full time“ trampové, neboli „na plný úvazek“. O víkend si občas zajedou do města.

Tímto chceme všem poděkovat za milé přivítání a pohostinnost.

Za osadu K.O. Maruš, Aleš a Pepa Topič s Jiřinou

(na fotce je Tonda na konci svého pozemku, chodí tam jeleni, srnčí i medvědi)

Internet

Domov trampů v zahraničí

<http://domov-trampu.home.comcast.net/>

Posledních šest časopisů STOPA lze stáhnout z Internetu a vytisknout i s barevnými fotografiemi. Pokud máš zájem o starší čísla, tak počínaje číslem 48 (prosinec 2001) máme STOPU v .pdf formátu a lze ji poslat přes Email jako přílohu. Ostatní čísla máme pouze jako černobílé kopie a můžeme poslat poštou.

<http://members.shaw.ca/stopa/>

Trampský Spravodaj – (Bratislava)

Zdeno Dočkal, Novomeského 1, Pezinok, 90201, Slovakia

Došlo nám obsáhlé letní dvojčíslo. Je tam souhrn letních událostí a přehled všech trampských časopisů, které během léta vyšly.

Trampské video disky jako dárek?

“Yukon River 2003” se kvalifikuje jako jeden z největších a nejdelších trampských Velkých Vandrů v historii trampingu. Přes 160 kamarádů a kamarádek sjelo 400 km prudké a divoké řeky, která protéká naprostou divočinou bez přístupových cest.

DVD “Yukon River 2003” lze objednat jako dárek na Vánoce nebo k narozeninám za \$15. V ceně je obsaženo poštovné do jakékoli země světa a přímo na disku bude uvedeno:

Dárek od _____ pro _____

U všech ostatních disků je cena „dobrovolná“, neboli „co kdo uzná za vhodné“

Poštovné pro jednu zásilku může mít až 3 disky. Znáš někoho, komu by takový dárek udělal radost?

1 - Saperova Padesátka - květen 2002 - VCD

2 - Velrybářská Výprava 1999, VCD

Nejúspěšnější výprava za rybami na Ostrově.

3 - Vzpomínka Na Jirku Živného SVCD

4 - Potlach na Bush River 2002 SVCD

5 - Dlouhému Jirkovi je 50, SVCD, březen 2003

6 - Mušlárna 1990-1995, SVCD

7 - Vítání Jara na Ostrově 2003, SVCD

8 - Potlach na Squamish River 2003, SVCD

9 - Yukon River 2003, DVD+R nebo DVD-R \$15

(Řeku jeli mezi jinými i Lampa a Kulda)

10 - Yukon River 2003, 3 disky SVCD \$15

11 - Vítání Jara na Ostrově 2004, SVCD

12 - Májový weekend na Tulameen River 2004, SVCD

13 - Videokronika osady Kamarádi Ostrova - rok 1990, DVD

Vítání Jara o Velikonocích 1990, Potlach K.O. v květnu 1990,

Velký Vandr na Yukon v létě 1990 (Cassiar, Dempster Hwy)

Calgarský Potlach na Saskatchewan Crossing pod sněhem

Zavzpomínejte na mládí.

14 - Události z videokroniky K.O. DVD obsahuje video č.5+11+12

Poznámky redakce

Filozofie – Co se ti na trampingu líbilo posli do STOPY, co se ti nelíbilo posli rovnou těm, kterých se to týká.

Máš-li zájem dostat pozornosti, že na Internetu je nová STOPA, tak posli svoji Email. Nemáme žádný pravidelný ‘program’ na zaslání zpráv a nikdy nepředáme adresy nějakým agenturám pro ‘junk mail’. Ty nenávidíme víc než kdokoli z vás. Všechny ‘spam’ nebo podezřelé zprávy jsou vymazány před otevřením a proto posíláš li nám cokoli, označ Email tak, aby nebylo pochyb, od koho je. (na “subject line”). Neposílejte nám žádné “chain letters” jedno s jakými dobrými důvody. Od nás to nejde nikdy dál. Také neposílejte žádné .EXE .COM nebo .BAT soubory, které jste našli na Internetu. Ve většině z nich jsou schovány virusy.

Dostáváme často žádosti o Email adresy na kamarády a kamarádky. Pokud adresu máme, tak adresu žadatele pošleme tomu hledanému a na něm zůstává, zda o spojení stojí. Platí to také o poštovní adrese a telefonu.

Datum na tvoji adresové nálepce indikuje, kdy jsme dostali naposled příspěvek na poštovné.

STOPA nemusí souhlasit s obsahem článků, které jsou otištěny. Odpovědná je osoba pod článkem podepsaná a tam se také obraťte s případnými dotazy a výhradami, co se týče obsahu.